

Oponentský posudek magisterské práce Bc. Šárky Hrádkové *Dramaturgický a inscenační profil činohry Jihočeského divadla v letech 2006 - 2013*

Bc. Šárka Hrádková se ve své diplomové práci zaměřila na podobu činohry Jihočeského divadla v Českých Budějovicích v letech 2006 – 2013. Letopočty nejsou zvoleny náhodně: během těchto osmi roků stál v čele tělesa Martin Glaser, který zde prosadil koncepční, pro regionální scénu netypickou dramaturgii, stojící na současné hře, i odpovídající, na soudobých českých scénách spíše vzácný inscenační styl moderního dramatického divadla. Tematické zaměření práce je tedy v mnoha ohledech a kontextech značně podnětné.

Podle soupisu použitých pramenů a literatury diplomantka shromáždila a prostudovala ke zvolenému tématu úctyhodné množství materiálů a v některých případech nepochybně vycházela též z vlastní divácké zkušenosti. Citační odkazy na použité prameny jsou provedeny vzorně. Navzdory autorčinu zaujetí a badatelské poctivosti lze však v práci identifikovat nepřehlédnutelné nedostatky.

Autorka jako by nedokázala své četné zdroje patřičně kriticky nahlédnout a informace diferencovat, hierarchizovat a při kompozici textu náležitě třídit. Práce je plná faktografických údajů, ty se však často i několikrát opakují a tektonika textu se vytrácí (patrně např. ve třetí kapitole, repetice však procházejí celým textem – viz informace o Glaserových sporech s abonenty či o jeho odchodu do Národního divadla v Brně). Pokud diplomantka některým inscenacím či projektům věnuje zvýšenou pozornost a akcentuje tak jejich význam (např. projekt *Smršť*), není zcela jasné, na základě čeho tak činí. Totéž platí i takřikajíc obráceně: není například zřejmé, proč se téměř vůbec nezabývá Glaserovou inscenací Sofoklova *Oidipa*. Na základě diplomantčina výběru se lze sice dohadovat, že její zájem poutají spíše groteskně laděné inscenace současných her, rsp. Glaserovy vlastní dramaturgie – ale právě už jen na jejich pozadí je ojedinělá volba antické tragédie zajímavá. Stejně tak diplomantka bez argumentace nechává stranou Glaserovy rozhodně pozoruhodné inscenace původních českých her (*Kašpar*

Hauser, dítě Evropy a Odcházení).

Nepřesné kompozici práce odpovídá i jazyk. Pomineme-li několik nesmyslných vět, které mohou být výsledkem nepořádné korektury, je celý text napsán stylem, který lze ve zkratce nejspíše charakterizovat jako žurnalisticky přibližný. Co se např. čtenáři chce sdělit formulací, že „koncept činohry Jihočeského divadla byl v letech uměleckého vedení Martina Glasera založen na současném sdělení“ (s. 63)? Může to znamenat, že Glaser formuloval ve svých režiiích témata, jež jsou takřkajíc na pořadu dne, ale stejně tak i to, že jeho inscenace byly časově situovány do současnosti, že inscenoval hry, napsané v naší době či že využíval pro dnešek příznačné inscenační prostředky. Může to znamenat i všechny čtyři naznačené varianty najednou, ale rozhodně nemusí, protože jde o velmi různé mody, jimiž lze tzv. současnost v divadle prosazovat. Některé sentence jsou dokonce napsány tak povšechně a nemotorně, že by mohly vzbudit i podezření z neznalosti základních kamenů teatrologického diskursu. Napíše-li autorka o Glaserovi: „Text ctí, ovšem na jevišti jej pouze nezhmotňuje, ale na jeho základě tvoří vlastní svět, s vlastním pojetím problému, lidských vztahů a jednání,“ (s. 66), má bezesporu pravdu, ale mnoho nám tím o sledované osobnosti nesdělí, neboť bychom asi obtížně hledali režiséra, který něco podobného více či méně nečiní.

Posledním příkladem se dostávám k hlavnímu problému předložené práce. Zatímco Glaserovu dramaturgii (nebo přinejmenším její podstatné a nejvýraznější linie) diplomantka sice poněkud klopotně a místy zdlouhavě – viz zbytečně detailní líčení fabulí u Glaserových dramatizací namísto snahy analyzovat a pojmenovat adaptační gesto! – popisuje a pojmenovává, onen v titulu práce slibovaný „inscenační profil“ v textu povážlivě schází. O jevištní podobě probíraných inscenací se toho dozvídáme jen málo, o principech Glaserova režijního stylu takřka nic. Nečetné pasáže o scénických prostředcích pak ulpívají v poloze recenzentského popisu, kýženému analytickému vhledu se autorka vyhýbá.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem **práci doporučuji k obhajobě,** nicméně **navrhuji hodnocení dobře.**

30. 8. 2015

PhDr. Barbara Topolová, PhD.

